

“El nostre punt de vista és sempre parcial, és a dir, incomplet i interessat”

Tobies Grimaltos (Castelló de la Ribera, 1958), professor titular de filosofia de la Universitat de València, publica l'assaig *Idees i paraules. Una filosofia de la vida quotidiana* (PUV), format per un conjunt d'articles. És autor dels assaigs *El joc de pensar* i *Pren-te la vida amb filosofia*.

—Els vostres articles m'han fet pensar en Josep Maria Espinàs. Per la manera de construir-los, per l'estil i pel to de la llengua, i perquè en la reflexió hi barregeu la bonhomia i el seny. I, a més, tots dos teniu molt d'interès a observar la vida quotidiana.

—No l'he llegit, però això que dieu m'honora. Estic d'acord amb això que dieu de bonhomia i seny. La reflexió és normal perquè al cap i a la fi em dedique a la filosofia.

—I la bonhomia deu ser conseqüència del vostre tarannà, no?

—Esperem que sí. És una cosa que m'han dit moltes voltes.

—No es tracta de ser feliç per obligació o vocació, sinó d'acceptar la vida amb una resignació més o menys fusteriana, dieu, fet i fet.

—Tot depèn de la manera d'agafar les coses. I, sobretot, de la percepció de les coses. Un exemple. Escoltar des de casa la cridòria d'uns xiquets pot irritar-te o complaure't.

—Escriviu els vostres articles per necessitat biològica o perquè us en vau imposar l'obligació?

—L'origen és necessitat biològica i després t'ho vas imposant un poc. Quan ho fas de forma continuada t'ho passes bé. És com anar amb bicicleta. Si ho fas sovint és molt gratificant però si ho abandones un cop, et costa de tornar-hi. A la universitat em dedique a la teoria del coneixement, una cosa que no interessa a la majoria de persones, per no dir a ningú. És una filosofia molt àrida, molt tècnica i molt exigent, i això fa que si tens alguna inclinació literària et sentes frustrat per tants constrenyiments. I per això faig aquests texts, escrits com si xarrés amb el lector.

—No hi ha una inflació de llibres que aconsellen de prendre't la vida amb filosofia, com el que heu escrit?

—Sí. Ara, he de dir en defensa meua que el títol *Pren-te la vida amb filosofia* no és meu, me'l va imposar l'editor. És enganynívol, sembla un títol d'autoajuda i no ho és en absolut. El meu era *Diccionari filosòfic particular*. Però l'editor em va dir que amb

TINA BAGUÉ

Tobies Grimaltos publica l'assaig *Idees i paraules*, a les Publicacions de la Universitat de València.

aquest títol no en vendríem cap. L'únic que vaig aconseguir és que posaren el subtítol *Diccionari per a joves pensadors*.

—Deixeu-m'ho dir. *Idees i paraules* és un títol desafortunat, a banda de buit, absent d'idees. Contraposar les idees a les paraules és una reliscada monumental. Hi ha idees sense paraules?

—No, no crec que es pugui separar. Tampoc no és meu aquest títol. No tinc sort amb els títols. El meu era *Vista parcial*.

—Aquest el trobo excel·lent.

—Hi ha opinions per a tots els gustos. Una vista parcial és allò que només podem oferir de cada cosa, com dic al pròleg. Indica que el nostre punt de vista és parcial en el dos sentits de la paraula, és a dir, incomplet i interessat. I a més, provisional. Que les coses només admeten una visió parcial i provisional.

—Cada vegada us veig més fusteria.

—Això m'honora encara més.

Tant de bo m'hi assemblara una mica. Jo, de fet, sóc deixeble d'un que d'alguna manera és deixeble de Fuster, Josep Lluís Blasco.

—Text a text, el llibre es converteix en una autobiografia moral. De moralista, ja us en reconeixeu a la nota final, dedicada a extreure els refranys o morals dels articles.

—Sí, hi ha una bona part d'autobiografia i molts texts ho són plenament, mentre que uns altres són de l'autobiografia que m'envolta. Observe les relacions humanes, els costums, i el que em sembla bé o no. Ara, sense impartir doctrina.

—El fil autobiogràfic cus el llibre. Indica un camí a l'autor. I evita que el llibre caigui en el simple recull d'articles.

—Sí, és un camí. Al principi no n'era conscient.

—És d'agrair que un llibre que reflexiona sobre la vida quotidiana al País Valencià no sigui neurastènic.

—És cert. És bo no de caure en la neurosi, perquè hi ha tensions i passions molt tancades. Reconec que és difícil de mantenir-t'hi distant. Fuster deia que és impossible de ser neutral, però que cal ser independent. Recorde un vers de Salvat-Papasseit, “un home lliure mai no pensa pel cap d'un altre”, i això m'ha guiat.

Lluís Bonada